

Standpunkt, jeg fra Begyndelsen har indtaget til denne Sag, ikke kan have Noget imod, at en Forlængelse af den Frist, som blev vedtagen ved forrige Behandling, indrømmes; og jeg tror heller ikke, at der fra deres Standpunkt, som i sin Tid holdt paa en Forkortelse af Fristen, kan være nogen Betænkelighed ved at gaa til en saa ringe Udvidelse af Fristen som fra 2 til 3 Uger. — Hvad Endringsforslaget under Nr. 6 angaar, har jeg ikke noget imod, at det vedtages, idet det vistnok maa siges at være hensigtsmæssigt, at Bøien viser, hvem der er dens Eier, eller hvem der har udlagt den. — Hvad endelig Endringsforslaget under Nr. 7 angaar, mener jeg ligeledes, at det, om man end kan sige, at dette Endringsforslag mulig ikke behøves, dog hører til den Slags Bestemmelser, som det for Sikkerheds Skyld aldrig kan skade at sige, nemlig at alle ældre Bestemmelser angaaende Opffikning af Ankere skulle være ophævede ved denne Lov.

Beth: Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) begyndte sit Foredrag med at sige, at de foreliggende Endringsforslag i og for sig ere af en temmelig ufskyldig Natur, og det er ogsaa den Opfattelse, som jeg har af dem. De røre jo slet ikke ved de store Principer, som der har været Tale om under de foregaaende Behandlinger af Loven, men kunne vel snarere betragtes som en sidste Afslutning af Lovens Text, hvad jo 3die Behandling af en Sag ogsaa egner sig til. — Med Hensyn til de enkelte Endringsforslag skal jeg først tillade mig at gjøre en formel Bemærkning. Det er foreslaaet i Endringsforslaget under Nr. 5, at der indskydes en ny Paragraf lydende saaledes, som det staar i Endringsforslaget. Deraf maatte det vel blive Følgen, at de senere Paragrafers Nummerering rykkede frem, saaledes at Paragrafernes Nummerfølge ordnedes derefter. Det er ikke udtrykkelig sagt i Endringsforslagene, at det er Hensigten, men jeg antager det som en Selvsølge, og at det ikke ved Lovens endelige Redaktion vil forarsage nogen Vanffelighed. — Med Hensyn til Endringsforslaget Nr. 1 var der under 2den Behandling ikke saa lidt Tale om, hvorvidt en saadan Bøde behøvedes eller ikke, og jeg forsvarede den Gang den Anskuelse, at jeg ikke troede, at den behøvedes. Det forekom mig, at den ærede Justitsminister helbede til den samme Anskuelse. Medens der paa den ene Side ikke er foregaaet Noget mellem 2den og 3die Behandling, som kunde forandre min Mening i saa Henseende, maa jeg

dog sige, at Bøden er sat saa lille, at den i alt Fald forekommer mig at være meget moderat, og der kunde vel tænkes Tilfælde, hvor den kunde komme til Anvendelse, skjøndt det egentlig er min Mening, at den neppe nogenfinde vil blive anvendt. Der er et eneste Forhold, med Hensyn til hvilket jeg kunde have nogen Betænkelighed derved, og det er det, at det ikke saa sjældent hænder, at en Skipper, der mistede sit Anker paa en Rhed, paa Helsingørs Rhed f. Ex., strax henvender sig til Fiskere, der finde hans Anker, hvad der jo er Hovedsagen med blinde Ankere, og strax bringe det ombord, hvorefter han seiler videre. Naar man vilde tage det strengt, skulde de mulktres, naar det foregaaede ikke meldtes til Politimesteren, og naar ikke de andre Skridt foretoges, som deraf følge; men jeg vil antage, at det under saadanne Forhold vilde blive betragtet, som om Skipperen selv havde truffet Foranstaltning til at faae sit Anker, saa at der ikke blev Spørgsmaal om Mulkt i saadanne Tilfælde, der som sagt ikke forekomme saa ganske sjældent. Seg kan derfor ikke rejse Indvending imod, at dette Endringsforslag vedtages. — Med Hensyn til Endringsforslagene Nr. 2 og 4 skal jeg ikke bemærke Videre. Nr. 2 finder jeg kan være ganske hensigtsmæssigt, idet det jo er ganske vist, at Skipperne i Reglen søge til Søhaane, og hvad Nr. 4 angaar, følger det jo af almindelige Regler, at naar saadan Bekjendtgørelse sker i Aviserne, regnes Fristen altid fra den sidste Bekjendtgørelses Dato, men det kan ikke skade, at det udtrykkelig sættes ind her, saa meget meget mindre, som Hensigten jo er — hvad der ogsaa er udtalt ved de tidligere Behandlinger — at gjøre Loven saa udtømmende, at Fiskere og Skipperne og alle Andre, der faae med den at gjøre, kunne læse i den Alt, hvad de behøve at vide, uden at det vil være nødvendigt for dem at søge hen til andre Steder i Lovgivningen. Hvad Endringsforslaget Nr. 3 angaar, saa er det jo for en Del kun en Redaktionsforandring, der er en Følge af Endringsforslaget Nr. 2, idet Perioden uden det maasse vilde blive for lang og for tung; men det indeholder jo ogsaa en Realitetsforandring, idet den Frist af 14 Dage, inden hvilken den Skipper, der har mistet sit Anker, i Følge § 2 skal melde sig, er forlænget til 3 Uger. Seg vil nu sige, at det, der var Spørgsmaal om ved tidligere Behandlinger af Sagen, kun var at sætte en passende kort Frist, og naar jeg i sin Tid foreslog 14 Dage, hvad den ærede Justitsminister optog i sit Endringsforslag, hvorfor jeg kunde fratage mit, var det egentlig kun, fordi Folk, jeg